

„SUNRISE” ARTIKELENREEKS

(voor leden en belangstellenden)

Uitgave: Theosophical University Press, Pasadena, Calif.

Voor Nederland:

J. P. Brakel, Ananasstraat 98, Den Haag

De inhoud van dit blad bestaat uit vertaalde artikelen uit het tijdschrift „SUNRISE” dat uitgegeven wordt door de Theosophical University Press, Pasadena, Californië. Belangstellenden die deze vertalingen, regelmatig wensen te ontvangen kunnen zich wenden tot J. P. Brakel, Ananasstraat 98, Den Haag. Zij die zich voor het tijdschrift „SUNRISE” zelf interesseren kunnen een proefnummer aanvragen bij bovengenoemd adres.

HET LEVENDE HEELAL.

"Mens ken Uzelf" is een gebod dat door de eeuwen heen tot ons is gekomen met nog andere uitspraken van oude filosofen, waaraan weinig aandacht is besteed, zoals "De mens is een heelal in het klein" en "Als de mens in zich zelf ziet, ziet hij in het hart van het Heelal." Is de tijd voor ernstige wetenschappelijke beschouwing van deze aloude gedachten aangebroken? Wij leven in een tijd van overgang. Een mentale vernieuwing die tevoorschijn werd gebracht door een reeks geheel onverwachte gebeurtenissen, is overal aan de gang. Ze vindt haar weerslag in de natuurwetenschap; door nieuwe en opzienbarende ontdekkingen werden de grondslagen ervan aan een zware beproeving blootgesteld en zwakke plekken onthuld in tot nu toe onaantastbare axioma's.

De axioma's van de natuurwetenschap werden door Newton slechts geformuleerd als basis voor bepaalde methoden, die hij zich voorstelde als een leidraad te gebruiken bij toekomstige pogingen er achter te komen hoe de Natuur werkt. Maar in de loop van de tijd begonnen de geleerden het zuiver voorlopig karakter van deze methodes te vergeten en ze als doel op zichzelf te beschouwen. Hoewel deze gang van zaken heeft geleid tot een reeks grote ontdekkingen en merkwaardige industriële successen, hebben zij tegelijk een volkomen foutieve opvatting van de Natuur en de menselijke verhoudingen tot die Natuur

aangekweekt; hetgeen verklaart waarom deze successen geen onverdeelde zegen zijn gebleken, maar eerder een twee-snijdend zwaard. Dit alles wijst op de noodzaak onderscheid te maken tussen een wetenschap van methoden en een wetenschap van de Natuur en de eerste ondergeschikt te maken aan de laatste.

Daar de mens niet langer wordt beschouwd als een speciale schepping maar als een kind en integraal deel van het Heelal, mogen wij terecht aannemen dat, hoe wij de Natuur ook trachten te bestuderen en te interpreteren, de mens en zijn geest er bij horen als een belangrijke schakel in het universele plan. Bovendien zijn de menselijke vermogens tot introspectie, waarneming en redelijk denken en zijn overeenkomstige morele, mentale en fysieke capaciteiten zijn enige gids bij het accepteren van welke uitspraken ook op godsdienstig, wetenschappelijk of filosofisch terrein. Dit besef zou voor ons aanleiding moeten zijn te bedenken, zoals de oude filosofen deden, dat de sleutel tot het begrijpen van de Natuur de mens zelf is en zijn relatie met de Natuur; en dat vòòr het mogelijk is de krachten van de Natuur te begrijpen en te beheersen, de mens eerst in staat moet zijn zichzelf te begrijpen en te beheersen.

Elke uitvinder weet dat zijn succes afhangt van zijn vermogen een toestel te fabriceren waarvan de acties en reacties samen die resultaten tevoorschijn roepen, die overeenstemmen met wat hij zich had voorgesteld. Maar de natuurkundigen hebben door hun conventionele houding tegenover de Natuur het zich merendeels tot gewoonte gemaakt aan hun methoden de geest die ze uitdacht en ontwierp te onttrekken. Daarin ligt het zaad van de materialistische wetenschap. De mechanische methoden en hun wiskundige formulering

ontstonden met Galileï, die ze beschouwde als ondergeschikte dienaren bij zijn pogingen die definitieve kennis te verwerven, die het hem mogelijk zou maken om niet alleen zijn eigen rationalistische opvatting van de Natuur te bevestigen, maar om die ook op anderen over te dragen. Maar toen Newton deze methoden interpreteerde overeenkomstig zijn eigen empirische denkbeelden en zijn opvolgers hun praktische waarde beseften, werden die methoden niet langer beschouwd als ondergeschikte dienaren, maar werden ze zelf de enige gids bij het zoeken naar een verklaring van de Natuur. Deze houding ging uit van een volkomen scheiding tussen de mens en zijn omgeving en stelde de mens voor als een onafhankelijk en op bovennatuurlijke wijze begiftigd uiterlijk werktuig, verblijvende in een Natuur waarvan werd aangenomen dat ze voor zijn persoonlijk welzijn bestond. Het is duidelijk dat naarmate de natuurkundigen "bruikbaarheid" tot hoofddoel en exacte mechanische methoden tot de enige gids maken, zij een houding aankweken die, omdat ze vijandelijk en koel is, bevooroordeeld en misleidend moet zijn en in strijd met de rationele opvatting van de mens als kind van Moeder Natuur.

Wij moeten rekening houden met onze onvolgende kennis van de menselijke zintuigen en ook met hun zeer beperkt terrein van werkzaamheid. We weten nu dat het gezichtsvermogen alleen kan reageren op oorzaken die liggen in één van de talrijke "licht-octaven" die door de spectraal-analyse zijn onthuld. Een zelfde beperking tonen de andere zintuigen, waarvan wij veel te weinig weten. Maar we weten genoeg om te beseffen, dat alle zintuigelijke waarneming beperkt is tot slechts een klein deel van wat in het innerlijk van de Natuur plaats vindt,

zodat het overblijvende grootste deel ons ledige ruimte toeschijnt. Aan de andere kant stelt juist deze zintuigelijke beperking ons in staat door deze ledige ruimte heen te zien, onze visie uit te breiden en een veel ruimer, zij het noodzakelijkerwijs illusoir, beeld te krijgen van een veel groter deel van het Geheel. Dat beeld laat ons ontelbare hemel-lichamen of werelden zien, die in deze ledige ruimte rondzweven en het was op dit schijnbeeld dat de klassieke fysica berustte.

We zijn nu gaan beseffen, dat de zogenaamde ledige ruimte gevuld is met allerlei magnetische, electro-magnetische en andere emanaties en ook met licht, kosmische stralen en andere onzichtbare verschijnselen; en deze feiten zijn practisch een bevestiging van de meer doordachte opvatting van de ouden, die beweerden dat de werelden, die schijnbaar van elkaar gescheiden zijn door een enorme ledige ruimte, nauwer met elkaar zijn verbonden dan de ledematen en organen van het menselijk lichaam.

De ervaring heeft geleerd, dat we alleen kunnen zien wat de zintuigen hebben leren waarnemen en wat de geest bereid is te herkennen en dat vaste vooropgezette meningen de neiging hebben ons vermogen tot waarnemen te verlammen en ons begripsvermogen te beperken. Dit moest ons doen inzien dat, noch ons vermogen tot waarneming, noch ons begripsvermogen, ontstaan uit de ervaringen zelf, maar uit een innerlijke drang en een vast geloof in ons vermogen om te begrijpen, versterkt door de moed der overtuiging, die krachtig genoeg is om de open geest in staat te stellen steeds dichter te naderen tot de waarheid, waarvan de Natuur de expressie is.

Wij leven in een eeuw van verbijsterende ont-hullingen, waarin grote verrichtingen en onstui-

mige hartstochten gelijke tred met elkaar trachten te houden en wij worden gedwongen ons bewust te worden van de steeds groter wordende afgrond tussen onze kennis waar wij zo prat op gaan en ons zeer beperkte begrip.

Het feit, dat wij geleerd hebben de natuurkrachten zo efficiënt te gebruiken zonder deze krachten en hun verband met de mens zelf werkelijk te kennen, zou ons er toe moeten brengen ons af te vragen of het verstand, volkomen losgemaakt van geloof, werkelijk het voetstuk verdient waarop het zich zelf heeft geplaatst.

Geloof is de sleutel tot een open geest en een ruimere visie. Het is geloof dat hinderpalen uit de weg ruimt en nieuwe kansen schept; het is geloof dat bergen verzet terwijl het verstand er achteraan komt en de ervaringen te boek stelt. Wanneer het verstand de ervaringen heeft verwerkt en ze met mathematische nauwkeurigheid heeft geformuleerd, gaat het verstand met de eer strijken zonder te beseffen, dat het uit zich zelf in het geheel geen initiatief bezit. Het verstand is een vermogen, dat er op zijn best amper in slaagt zich in volledige cirkels te bewegen, wat gebeurt wanneer het logisch wordt. Maar de omvang van deze cirkels kan alleen door geloof worden uitgebreid: zonder deze hulp vormen deze cirkelbewegingen mentale groeven, die de neiging bezitten onze begrippen te beperken en gewoonten te maken.

Het was geloof dat de pioniers in de Middeleeuwen staande hield tegen bedekte en genadeloze tegenstand. Het was geloof en verstand samen dat hen in staat stelde de sluiers voor de menselijke geest op te lichten en de mens uit volledige mentale slavernij en duisternis te verlossen en het pad van vooruitgang te doen inslaan naar vrijheid en licht. Maar dit geloof

ging geleidelijk verloren in de eeuw van Newton, aangezien de geleerden, zich verzettende tegen godsdienstig dogmatisme, een zelfgenoegzaam agnosticisme aankweekten, dat uitliep op het degraderen van de Natuur tot een geriefelijk mechanisme en de wetenschap tot een verzameling technische theorieën berustende op een systeem van mathematisch geformuleerde metingen. Evenals Giordano Bruno moeten wij doordrongen worden van het besef van 's mensen nauwe relatie tot het heelal en overtuigd zijn, dat de Natuur zowel innerlijk als uiterlijk de bewaarder van de waarheid is. Het is ons geloof in de werkelijkheid van de geest dat wij weer tot leven moeten wekken. Ons vermogen om dit tot een wetenschappelijk bevestigd feit te maken hangt af van de onbevangenheid waarmee we onze ervaringen tegemoet treden.

Te weten hoe de Natuur werkt is een probleem waarvan de oplossing afhankelijk is van ons vermogen het aan onze geest voor te zetten als een duidelijk geformuleerde vraag in overeenstemming met onze overtuiging, onze kennis en ervaring; want het antwoord op elke vraag ligt in de vraag zelf. Bekwame onderzoekers kennen het mentale proces dat tot de oplossing van een probleem voert. Het voltrekt zich gewoonlijk in opeenvolgende perioden van intense mentale inspanning. Naarmate de pogingen worden voortgezet, wordt het probleem hoe langer hoe duidelijker in de geest geformuleerd en de oplossing komt tenslotte feitelijk neer op een proces van het uiteenvallen van voorop gezette en blind makende begrippen die zich hebben vastgezet. Het antwoord komt tenslotte als een openbaring en gewoonlijk dan, wanneer de geest zich niet met het probleem bezig houdt, maar zich in een toestand van schijnbare rust bevindt. Dit wijst er op dat het niet

het verstand is dat zijn eigen vragen beantwoordt, doch eerder dat het verstand, na voldoende te zijn gelouterd, gereed is het antwoord te ontvangen. En het antwoord komt uit het hart of meest innerlijk centrum van ons wezen, waar een innerlijke of intuïtieve kennis aanwezig is. Wanneer wij eenmaal vervuld zijn van de overtuiging, dat dit centrum ook het meest innerlijke centrum van het heelal is, zullen we beseffen dat het begrijpen van onszelf hand in hand moet gaan met het begrijpen van het Heelal.

Evenals de oude filosofen moeten wij beginnen ons bewust te worden van onze verwantschap en eenheid met de Natuur, teneinde tot de erkenning te komen, dat al onze krachten en vermogens tot ons kwamen uit het heelal zelf via de planeet waartoe wij behoren en waarvan wij de kinderen zijn. Daar geen enkele rivier hoger rijst dan zijn bron en daar een deel nimmer groter is dan het geheel, zou de mens met zijn hoogontwikkelde vermogens en intelligentie bereid moeten zijn een overeenkomstige intelligentie toe te schrijven aan een planeet als de aarde, met zijn vele verschillend ontwikkelde wezens, die ieder een hierarchische structuur bezitten, evenals het lichaam van de mens. Wij zouden inderdaad in staat moeten zijn om, zoals de ouden dat deden, een stoffelijke structuur als de aarde te zien als de stoffelijke uitdrukking van een organisch opgebouwd wezen, waarvan de mens het kroost is en waarop de gehele mensheid functioneert als slechts één van een reeks van progressief ontwikkelde stromen van intelligentie, die allen op elkaar inwerken en harmonieus met elkaar verweven zijn.

Dat een nieuwe en schone dag op komst is voor de moderne beschaving wordt duidelijk gedemonstreerd door de groeiende neiging onder

ernstige godsdienstige mensen om de dogma's van de kerk te verwerpen en onder de meest progressieve geleerden om de ontoereikendheid van de materialistische theorieën te erkennen.

-Oluf Tyberg

vertaald uit:
Sunrise Augustus 1958.

WAAR HET TENSLOTTE OM GAAT....

De kenmerkende tegenstellingen van deze eeuw worden hoe langer hoe duidelijker naarmate de opkomende generatie zich op zijn eigen karakteristieke wijze gaat uiten. Sommige van deze uitingen bevallen ons misschien, andere niet; maar hoe wij er ook tegenover staan, ze behoren allen tot deze tijd en tot deze plaats en zullen onvermijdelijk veranderingen teweeg brengen in het huidige patroon van denken. Er zijn krachtige tekenen die er op wijzen, dat de innerlijke grootsheid van de menselijke natuur weigert om door wereldse aantrekkingen te worden overweldigd: de mens is nog steeds in staat de behoeften van de geestelijke bewoner in hem aan te voelen.

De opkomende generatie draagt inderdaad zijn vele vitale kwaliteiten bij. Er moge een toename zijn aan jeugdmisdadigheid, maar er is ook veel waarachtig idealisme en een gezonde eerbied voor morele waarden. Dit komt op verschillende manieren tot uiting. Allereerst zijn er de orthodoxe volgelingen van het geloof van hun vaders, dat een deel van de behoefte vervult en bevredigt zonder te veel te vergen. Er zijn heel wat ernstige zielen die bij de talloze godsdienstige en filosofische secten zoeken naar de sleutel tot het levensraadsel. Het meest belovend voor de toekomst zijn zij die hongeren naar de waarheid zonder etiket, een waarheid die eerbied opwekt zonder kortzichtigheid te kweken en die het leven eerlijk tegemoet treedt en de betekenis er van kan vergroten. Professor Paul Tillich uit Harvard spreekt bijvoorbeeld van een "verloren dimensie"

in de godsdienst. Hij noemt dat "de dimensie van de diepte" en spreekt de overtuiging uit, dat het aanhangen van een orthodox geloof, verre van godsdienstig inzicht te garanderen, dikwijls niet anders is dan het bestendigen van de dode letter. Een letterlijk geloof in het symbool alleen, los van het beginsel dat het symboliseert, veroorzaakt het verlies van het waarachtige mysticisme zonder hetwelk elke godsdienst tot lippendienst wordt.

Door alle eeuwen heen kan men duidelijk drie methoden onderscheiden waarop deze vitale problemen, die ons bestaan en onze rol in het heelal betreffen, werden benaderd. Deze drie wijzen van benadering of drie methoden van onderzoek volgen elkaar op natuurlijke wijze op en elke eeuw of generatie geeft, al naar zijn aard, aan de een of de ander de voorkeur. Zij kunnen worden geklassificeerd als overwegend godsdienstig, wetenschappelijk of filosofisch, maar ze hebben ieder iets van de aard van de andere twee. Hoe meer zij elkaar dekken hoe vollediger beeld zij geven, terwijl ieder afzonderlijk, los van de complementaire systemen, slechts een fragmentarisch aspect van de waarheid weergeeft.

Hierin ligt het voordeel van de huidige paradoxale beschaving. Deze era omvat in zeldzame mate een combinatie van wetenschappelijke weetgierigheid, filosofisch vernuft en een groeiend bewust worden van de behoefte aan godsdienst. De mystici van thans zijn geen mensen die voorgeschreven mantrams opdreunen en ook zijn ze niet de theologen die doorkneed zijn in hun eigen geschriften. Vaak zijn het gewone mannen en vrouwen die oprecht en eerbiedig allerlei dogma's van de orthodoxie in twijfel trekken; die al dan niet uitgerust zijn met de heldere

logica van de filosofie of de feitelijke kennis van de wetenschap, maar die dat onnoembare zintuig van de "dimensie van de diepte" bezitten, een naar binnen reiken van de geest, zonder hetwelk de wereld (en het leven zelf) wordt teruggebracht tot een zinloze waan. Zij zijn het, die het terrein van de vergelijkende godsdienst met een open geest betreden en die, wanneer ze de verschillende systemen van symboliek bestuderen, overeenkomsten aantreffen die op universeel geldende begrippen wijzen. Zij kennen bij intuïtie een centrale kern van waarheid, die zich onder de oppervlakte bevindt van met elkaar verschillende godsdiensten.

Vroeg of laat begint er in het leven van iedereen een proces van bewustwording, dat gestadig kan doorgaan, tenzij het denken zich koppig afsluit voor de bron van zijn inspiratie. Het is een proces dat veel innerlijke vermogens omvat; mentale scherpzinnigheid en sentiment spelen er beide een rol, hoewel niet de belangrijkste. De voornaamste rol wordt gespeeld door dat nevelachtige en toch zeer werkelijke vermogen, de intuïtie, waarvan de gefluisterde ingevingen de geest binnenkomen in min of meer gewijzigde vorm, hetgeen afhangt van het karakter als geheel.

Het zou dwaas zijn de menselijke vermogens als zuiver menselijk te zien en als niet behorende tot het natuurlijke plan. Het rijk van de mens is één van de rijken van en in de natuur en kan daarom niets bevatten wat de Natuur niet heeft. Als we naar een doel in het leven zoeken is het goed daaraan te denken. In plaats dat de mens een zeldzaam en onwaarschijnlijk product is dat door een stoffelijk organisme tevoorschijn wordt geroepen op on-stoffelijke en "onnatuurlijke" (en dus niet werkelijk

bestaande) gebieden - hetgeen absurd is - zouden wij hem willen zien als een wezen dat een bepaalde plaats inneemt in een levend, bewoond heelal, dat in al haar rijken eigenschappen en vermogens tot openbaring brengt, die dat speciale stadium van groei eigen zijn. De mens heeft een intelligentie die uitgaat boven de "lagere" rijken en is de voorbode van een type van hoge morele mogelijkheden.

Het vermogen om te begrijpen groeit ongetwijfeld naarmate iemand meer ervaringen opdoet. Dit wijst op een duidelijke evolutionaire richting die er op neerkomt, dat de mens kennelijk bestemd is grotere en belangrijker innerlijke vermogens te ontwikkelen en te manifesteren, die nu nog slapende zijn in zijn natuur. De erkenning en bewondering waarmee we allen instinctief op dergelijke eigenschappen reageren duidt er op, dat zij op het terrein van morele en geestelijke vooruitgang liggen.

Er zijn mensen voor wie het moeilijk is de waarschijnlijkheid van geestelijke evolutie als denkrichting te accepteren, hetgeen het gevolg is van de vroegere materialistische houding van de wetenschap; de gedachte voor "onwetenschappelijk" te worden gehouden, houdt velen er van terug hun betere ideeën uit te spreken, hoewel nu zelfs vooraanstaande geleerden begonnen zijn uiting te geven aan een eerbiedig besef, dat er verheven krachten en intelligenties aan het werk zijn achter de schermen van de natuurverschijnselen. Weer anderen zijn er afkerig van met idealen voor de dag te komen, die niet strikt orthodox zijn en dus "acceptabel" in hun godsdienstige en sociale groeperingen. Niettemin komt in de meesten van ons de "ketter" naar voren na een eerlijk gesprek, want er zijn werkelijk maar weinig mensen, die uit zichzelf ge-

zonde en waardevolle opvattingen hebben, gebaseerd op eigen ervaring en oorspronkelijk denken, die weinig of niets uitstaande hebben met een bepaald formeel geloof. Allemaal steken wij in de wereld van oorzaken een voelhoorn uit, een rank die de schakel zoekt met het innerlijk mysterie van het zijn. Verre van onwetenschappelijk of ongodsdienstig te zijn verbindt een dergelijke houding godsdienst met wetenschap.

Binnen dat macrocosmische wezen, dat soms het geestelijk universum wordt genoemd, leert iedere afzonderlijke cel met de andere op harmonieuze wijze zijn rol te spelen en schept daarbij de juiste vorm van expressie voor het goddelijke centrum dat, daar het de kern van alles is, ook de kern is van ieder afzonderlijk. Door hoe langer hoe meer op te gaan in de innerlijke dimensie binnen ons eigen bewustzijn, naderen wij dichter en dichter het universele centrum van het al. Van welk uitgangspunt wij deze onderneming ook beginnen, wij krijgen een nieuw inzicht in de onderlinge verhoudingen tussen levende wezens, een meer exacte wetenschap, een meer logische filosofie en een diepere godsdienst.

-Elsa-Brita Titchenell

vertaald uit:
Sunrise Augustus 1958.

Is de mens het produkt van zijn omgeving?
Of is de omgeving de schepping van de mens?

OMGEVING DER IDEEEN.

Wanneer wij in ogeschouw nemen wat ons gebleven is van het oude Griekenland en Egypte, Centraal Amerika of Peru, de indrukwekkende tempels, pyramiden, amphitheatres en de prachtige beeldhouwwerken, dan mogen we wel vragen: "Wat bewoog deze volken tot zulk een wijze van bouwen?" Het was zeker niet de stoffelijke omgeving, die hen noodzaakte al dan niet te bouwen, of bepaalde hoe zij zouden bouwen. Heel vaak slaagden de Ouden in de voltooiing van hun grootse schepingen tegen de druk der omstandigheden in en bracht het aanzienlijke offers en ontberingen met zich. In de vruchtbaarheid van de bodem of de ruwheid van het klimaat zullen wij vergeefs naar een verklaring uitzien. Slechts de studie van hun godsdiensten en wijsbegeerte zal ons in staat stellen te begrijpen, dat deze grootse bouwwerken het natuurlijke uitvloeisel van hun gedachtelevens waren.

Wij mogen hier uit opmaken, dat de omgeving, die de sterkste invloed op hem uitoefent, wordt gevormd door de gedachte-atmosfeer, waarin de geciviliseerde mens leeft. Dit is een feit waaraan bij discussies over het evolutieproces vrijwel geen aandacht geschonken of voldoende gewicht wordt toegekend. Iedere intelligentie omwikkelt zich met een cocon van voorstellingen, begrippen en gewoonten. Deze kunnen gedeeltelijk uit de stoffelijke omstandigheden zijn voortgekomen, maar dit behoeft niet zo te zijn. Het geloof van de mens en zijn gewoonten zijn meestal de uitkomst van een innerlijke drang. Hoewel

deze bespiegelingen meer de geciviliseerde mens schijnen aan te gaan, wiens gehele leven is vervuld van abstracties en verstandelijke voorstellingen, moet hetzelfde beginsel naar verhouding opgaan bij alle levende wezens, wier natuurlijke intelligentie en eigen aard zich tenslotte trachten te openbaren door alle middelen, die hun ter beschikking staan.

"Dat wat de mens verontrust," aldus Epictetus, "zijn niet de dingen zelf, maar zijn meningen en inbeeldingen omtrent de dingen." Het is met deze gedachte net als met een ijsberg. Wat er aan vast zit blijft voor het grootste deel onzichtbaar. Inderdaad maakt de mens zich onnodig zorgen over rampen, die nooit plaatsvinden en indien Epictetus er niets meer mee bedoelde, dan zou het al een waardevolle gedachte zijn. Maar deze beschouwing van de oude wijsgeer komt er op neer, dat de mens niet uitsluitend het produkt van zijn stoffelijke omgeving is, want in zijn eigen denken houdt hij er idealen op na, maakt hij zich voorstellingen en zorgen, die, afgezien van uiterlijke omstandigheden, een grote invloed op zijn leven uitoefenen.

Het kan niet worden ontkend, dat materiële noden en spanningen belangrijke factoren in de menselijke evolutie zijn. Een omgeving, die veel materiële moeilijkheden in de weg legt, schijnt vaak een prikkel te zijn voor intensieve activiteit en het scheppend vermogen; terwijl warme streken soms een bedwelmende invloed uitoefenen, waardoor een volk tot lijdelijkheid en vadsigheid kan vervallen. Indien wij het zonder voedsel en water zouden moeten stellen, zouden we zeker omkomen en zonder onderdak zouden we zeker sterven bij gebrek aan beschutting. Met dat al laat de evolutie zich in deze zuiver materiële termen niet beschrijven.

Vele moderne denkers hebben bij hun naspeuringen van de wetten of de loop der geschiedenis, waardoor het verleden zou kunnen worden verklaard, hun studies beperkt tot klimaat, bodem, voedsel, bevolking, economie en andere stoffelijke zaken en de resultaten zijn weinig overtuigend. Droogte mag dan voor een oorlogzuchtig volk een aanleiding zijn voor een reeks volksverhuizingen of om op veroveringen uit te trekken, bij talloze andere volken leiden overeenkomstige omstandigheden niet tot zulke massabewegingen of laten ze geen verstrekkende gevolgen zien. De geschiedenis is vol van kleine gebeurtenissen, die alleen door de daaruit voortvloeiende grote beslissingen van gewicht bleken te zijn. Op zichzelf onbetekenende bijzonderheden, zoals een kleine ontsiering van het karakter of een onachtzaamheid hebben veldslagen of zelfs koninkrijken verloren doen gaan - of brachten nieuwe kennis aan het licht en leidden betere tijden in. Het is dus onmogelijk tot sluitende conclusies te komen omtrent het verleden van de mens, zolang we alleen de zichtbare feiten beschouwen en geen aandacht schenken aan de verborgen mens, die omhuld is door een donker gordijn van angsten, waandenkbeelden en bijgeloof, waardoor zijn daden worden ingegeven, maar die - deze verborgen mens - ook een bron van hogere beweegredenen en wijsheid is.

De groei van wezens wordt bepaald door de wijze waarop zij op de verschillende soorten omgeving reageren. De omgeving zelf kan niets te weeg brengen. Er moet een intelligentie zijn om er op in te werken en dit is evenzeer van toepassing op planten en dieren als op de mens. Wanneer wij de intelligentie verwaarlozen of ze willen terugbrengen tot niet meer dan een nevenprodukt van de stof, dan negeren wij de belang-

rijkste factor in de evolutie en moeten wij wel tot zulke ongerijmdheden komen als de beschrijving hoe, onderworpen aan de wet, door zuiver willekeurige combinaties iets uit niets kan worden voortgebracht. In feite ontzeggen we aan de verschillende levensvormen en aan het proces van hun groei, juist die eigenschappen, die bij ons de drijfveer zijn om ze te onderzoeken en die ons in staat stellen ze te doorgronden.

Het is in strijd met de rede en met de natuur staande te houden, dat onze gehele wereld in al haar verscheidenheid, symmetrie en orde, haar levenskracht, intelligentie en schoonheid, zou kunnen zijn ontstaan uit de toevallige samenvoeging van stoffelijke deeltjes. Het is evenmin mogelijk de evolutie afdoende te verklaren zonder rekening te houden met de grote verscheidenheid in de mentale, psychologische en geestelijke atmosfeer, waarmee de intelligentie zich omringt.

De mens leeft in een wereld van symbolen, die uit zulke dingen als taal, mythen, kunst, godsdienst en wetenschap is samengesteld en het accent en de inslag van deze mentale en geestelijke begrippen bepalen zijn kijk op de dingen en oefenen een enorme invloed uit op het patroon, waarnaar zijn groei zich voltrekt. In een tijdperk, waarin de godsdienstige instelling overheerst, zal hij overal in het land cathedralen en kloosters doen verrijzen, ze versieren met grote kunstwerken en ze tot het voorwerp van zijn diepste eerbied maken. Terwille van het geloof, dat hem lief is, zal hij misschien enorme stenen over afstanden van honderden mijlen vervoeren om een tempel te bouwen of hem moeizaam uit de harde rots hakken. Om zijn hongerige God tevreden te stellen zal hij er misschien op uit trekken om de wereld te veroveren, kunnen rassen

tot slavernij gebracht en duizenden gedood worden. Zodanig is de invloed van de ware omgeving van de mens - de ideeën.

De mens zelf schiept de vormen voor zijn denken en zijn cultuur; daarmee geeft hij gestalte aan de innerlijke omgeving van zijn tijd en vaak raakt hij er in gevangen - d.w.z. zonder het te weten heeft hij zich er volkomen mee vereenzelvigd. Ieder tijdperk bouwt zijn eigen tempel van concepties, benadert naar zijn beste vermogen het uitspannel, de aarde, de bouw en gedragingen van alle wezens en dingen, de aardse zowel als de hemelse. Intussen schittert daar, naast dit bouwsel van het denken, het Werkelijke Firmament en de menselijke voorstellingen er van zullen wellicht slechts een vage gelijkenis met deze Werkelijkheid vertonen. Iedere generatie wordt opgevoed in de gedachte-atmosfeer van haar eigen cultuur, maar deze omgeving van ideeën verandert voortdurend.

Nog niet zo lang geleden zagen onze voorouders deze wereld in de droefgeestige kleuren van de erfzonde, van de afhankelijkheid van de mens van de Wil van een Almachtige, van zijn vergankelijkheid hier en zijn onsterfelijkheid ergens anders. Nu kijken wij door een bril waardoor we de Godheid, zo we hem al zien, slechts vaag waarnemen en wordt het leven beschouwd als een stoffelijk proces, dat bij de amoebe begint en in de mens zijn bekroning vindt. De genetica, de natuurkunde en de chemie zijn vrijwel in de plaats getreden van een stelsel, dat op Goddelijke wijze beheerst en geïnspireerd wordt. De geschiedenis van de wereld, die eenmaal werd geschreven in de epische terminologie van God en zijn Engelen en de Mens als zijn kind, van het verloren en herwonnen Paradijs, wordt nu beschreven in termen als stof, beweging, ruimte, organismen, erfelijk-

heid, omgeving, waarschijnlijkheid en toeval. De geschiedenis van de wereld is niet veranderd; het zijn de gedachten der mensen, die verandering hebben ondergaan en deze transformatie vindt haar afspiegeling in het totaal van de waarneembare beschaving.

De grote tegenstellingen tussen het leven van vandaag in dit wetenschappelijk tijdperk en dat van, laat ons zeggen, de Middeleeuwen, zijn te duidelijk dat er op gewezen behoeft te worden. Wat de aandacht verdient is, dat het uiterlijk bestaan van de mens de veranderingen, die zich in hem zelf voltrekken, stap voor stap reflecteert en dat, wanneer wij bevredigende verklaringen willen verkrijgen voor de verschillen tussen het verleden en nu, wij de ideeën en idealen van de mens moeten nagaan en niet alleen het klimaat, de topografie en zijn voedsel. De overschatting van de laatstgenoemde factoren is een gewoonte, die is ontstaan uit het verdoorgedreven materialisme onzer dagen. Wij vergeten wel eens, dat ook wij omringd zijn door gedachte-gordijnen, waardoor wij van de Werkelijke Wereld gescheiden zijn. Wij kijken door een bril, die al door de vooroordelen van onze tijd is gekleurd, hoewel wij ons van dit feit gewoonlijk niet bewust zijn. Wij zijn daardoor wel eens geneigd neer te zien op andere culturen, wier instelling geheel van de onze kan verschillen. Andere tijdperken hadden ook hun gordijnen, waarvan sommigen weliswaar uitheems, maar waaronder er ook waren, die misschien meer licht doorlieten dan het onze.

Er zijn echter aanwijzingen, dat onze materialistische kijk op de dingen bezig is te veranderen. De wortels van het materialisme rijken terug tot een tijd, toen de stof werd beschouwd als iets tastbaars, waarop we staat konden maken.

Nu is het met de stof gesteld, zoals Bertrand Russell geestig opmerkte, als met de cyperselach. Er is niets van overgebleven als de grijnslach.

Opgesloten als we zitten in ons benepen denken met zijn groeven en lijnen, stellen we niet genoeg vragen. Volkomen opgaand in werkwijzen, die ons niet toestaan iets anders te leren dan wat verband houdt met de stof, de mechanica en de physiologie, durven wij te beweren, dat er in de mens en het heelal waartoe hij behoort, niets anders is. Onzin ! Zullen wij ooit uit onze valse tempels naar buiten treden in de frisse lucht en het zonlicht der Werkelijkheid? Het leven in ons, het leven in alles, het stralend bewustzijn, het denken in zijn vlucht, stuwende eerezucht, de deuren die ontsloten worden door verdriet en tederheid, dit zijn de verborgen krachten die, als de spieren onder de huid, bewegen onder de oppervlakte van de geschiedenis, van de evolutie. De springbronnen der evolutie liggen van binnen. Aan het innerlijk leven ontspringt een stortvloed van ideeën en idealen, die beurtelings een bestel van geweld en wreedheid en een tijdperk van schoonheid en gratie voortbrengt.

-John P. Van Mater

vertaald uit:
Sunrise Augustus 1958.

WAAR VISIE IS....

Opnieuw is de maand Juni en de promotie-tijd gekomen en gegaan: de formele ceremoniën brachten de gebruikelijke toespraken tot de promoveerden en de afscheidspeeches van de studenten.

Welke indruk zal deze toevloed van nieuw talent maken op het morele en mentale klimaat van de generatie waarvoor het verantwoordelijk zal zijn? Zullen de innerlijke geestelijke waarden, die van jaar tot jaar tot uitdrukking komen, gelijke tred kunnen houden met de snel vorderende materiële vooruitgang? Wij menen van wel en hebben vertrouwen in het karakter en de visie van de jeugd uit deze straaljager-era en verwachten, dat ze een waardevolle bijdrage zal leveren aan het gedachteleven van onze tijd.

Als een aanwijzing voor deze overtuiging geven wij hieronder gedeelten weer uit de toespraken, gehouden bij de gecombineerde promotie-plechtigheden in de Rose Bowl voor de Middelbare Scholen van Pasadena op 19 Juni 1958 en van de afscheidstoespraak gehouden op de High School in La Mesa, Californië.

-Red.

NAAR DE STERREN.

De hoop en de verlangens van jonge mensen konden niet passender worden gesymboliseerd dan door het thema van deze Promotie, "Naar de Sterren." Geschiedschrijvers zeggen ons, dat de mens in de oudste tijden eerst de aarde aanbad als de oorsprong van hun wezen en de beheerser van hun lot. Maar het duurde niet lang of zij keken naar boven naar de zon en de maan en de sterren aan de hemel. En daarheen bleven zij kijken. Dat

weten we, want de literatuur van alle volkeren van alle tijden bevat talloze mythen omtrent de morgenster, de dagster, de avondster en de Poolster. Het is geen toeval, dat de hemelen de woonplaats van God zijn, dat, wanneer men bidt, men de armen of de stem of het hart omhoog richt. 's Mensen blik is altijd omhoog gericht naar de sterren wanneer hij tracht te leren en te begrijpen. Want in die aspiratie zal hij de kennis vinden van wat goed, waar en schoon is. En door dat inzicht en die inspiratie leeft hij, want hij heeft ook geleerd, met de profeten uit de oudheid, dat "een volk dat geen visie heeft te gronde gaat."

Voor de gemiddelde mens is een ster niet anders dan iets dat aan de hemel staat en flikkert. Ik heb al heel wat keren te horen gekregen dat sterren niet flikkeren. Maar als ik er naar kijk doen ze dat beslist wel! Mijn studieboeken zeggen me, dat zij geweldige kolkende gasmassa's zijn, zoals waterstof en zuurstof. Maar meer dan dat zijn het symbolen van het Onbekende en het Onbereikbare, dingen die te groots voor de mensheid zijn om gekend en begrepen te worden. Ik ben er mij van bewust, dat voor veel jonge mensen van jullie leeftijd sterren in de eerste plaats nogal romantische dingen zijn, die alleen behoorlijk worden bestudeerd in het Observatorium. Maar naarmate jullie ouder worden, zul je ze denk ik bekijken met nieuw begrip en eerbied, als symbolen van het Oneindige, als symbolen van het noodzakelijke vertrouwen van de mens op een macht buiten en boven hem, als symbolen van de aspiratie in het leven betere en edeler dingen tot stand te brengen.

Sinds kort geleden de pret begon van het lanceren van satelieten, hebben onze scholen hun best gedaan hun lessen op het gebied van wetenschap en wiskunde uit te breiden. Maar wat er

ook terecht mag komen van onze pogingen om "de maan te bereiken", één ding is voor mij duidelijk. Hoewel het menselijk vernuft en zijn technisch kunnen alle lof toekomt, heeft het lanceren van deze projectielen onze verbeeldingskracht gestimuleerd en ons bewust doen worden van de oneindigheid van de ruimte en de tijd. Het heeft ons geholpen, althans voor een ogenblik, de blik van onszelf af te wenden en heeft ons naar de sterren doen zien. Misschien is ons een oude psalm in gedachte gekomen:

Wanneer ik Uw hemel, het gewrocht Uwer vingers aanzie, de maan en de sterren, die gij op haar plaats gezet hebt.... wat is de mens dat gij zijner gedenkt?

Geen gedicht laat op schoner wijze zien welke kracht en welke centrale plaats de mens in het leven inneemt. Maar meer nog de majesteit en alomvattende noodwendigheid van God, aan wie de mens zijn leven, wijsheid en kracht ontleent.

Er is op aarde geen levende godsdienst van historische betekenis geweest, die nederigheid niet heeft onderwezen. Eerlijke trots op werkelijke successen, goed, maar nederigheid in het voortdurend besef van de grote ongeziene macht boven ons die ons leven schenkt. De sterren zijn symbolen van de geestelijke verlichting van het hart van iedereen, die zich de visie heeft verworven van een nobel leven.

Geen gedachte is meer van toepassing op onze eeuw en onze noden dan die, die U vanavond in het geheugen wordt geprent - woorden van aspiratie, hoop en blijvende betekenis en de richting waarin ons oog en hart altijd moet zien - Naar de Sterren.

-Steve Salisian, Voorzitter van de
Opvoedkundige Raad, Pasadena,
Californië.

DE STER VAN DE HOOP.

Zoals de zeeman zijn koers bepaalt aan de hand van de sterren voor het bereiken van zijn doel, moeten wij als promoverende studenten onze koers bepalen met behulp van de ster van de hoop, wanneer wij op weg zijn naar het uiteindelijke doel in het leven.

In deze eeuw van het atoom hopen we bovenal op vrede en begrip in de wereld. Wij wensen vrede onder alle volkeren, wij wensen vrede in ons eigen volk en niet in de allerlaatste plaats wensen wij vrede in onszelf. Onze hoop is gericht op begrip in de wereld: een grotere vriendschap onder de volkeren der aarde en een grotere harmonie tussen de rassen en groepen in ons eigen land. Als deze universele hoop is verwezenlijkt, zal de wereld een betere plaats zijn om in te wonen.

In de tweede plaats hopen wij steeds op gunstige gelegenheden. En wij zoeken ernstig naar de kans om onze voorbereidingen op ons levenswerk te kunnen voortzetten en zodoende de vreugde te ondergaan van dat werk te verrichten, waar we het meest geschikt voor zijn.... We hebben thans door nieuwere en betere werktuigen, door een grotere kennis en door ontelbare nieuwe uitvindingen grotere kansen, dan enige vorige generatie. Als wij niet tevreden zijn, en we moeten niet tevreden zijn met zoals het nu is, ligt het in ons vermogen de noodzakelijke veranderingen aan te brengen....

Wij hopen op intellectuele vrijheid, de vrijheid ons te uiten en de vrijheid om te leren. En natuurlijk voelen we allen de drang iets tot stand te brengen, direct dat te beginnen wat we willen doen, zonder de jaren van voorbereiding die nodig zijn. We beseffen dat onze studietijd

onze levenservaringen verruimt en de grenzen uitbreidt. Een voortgezette ontwikkeling zal ons helpen slagen in deze eeuw, waarin alleen zij, die voorbereid zijn, vooruit kunnen komen.

Het zoeken, vinden en in het oog houden van de ster van de hoop zullen wij trachten vol te houden. Ons pad moge ruw zijn en de omstandigheden mogen zich tegen ons keren, maar de heldere ster van de hoop, die voor ons uit straalt in de duisternis, zal ons tenslotte tot succes voeren. Carl Schurz zei eens:

"Idealen zijn als sterren; U slaagt er niet in ze met de hand te beroeren. Maar zoals de zeeman op de woeste wateren, koos U ze als gids en hen volgende zult U Uw bestemming bereiken."

-David Rollin Smith,
Valedictorian (student die
afscheidspeech houdt)
Pasadena High School.

DE STER VAN DE TOEKOMST.

Wij, promovenden van 1958, staan op de drempel van een nieuwe era van ruimte en wetenschap. Het thema van de promotie-plechtigheden van vanavond, "Naar de Sterren", is een aanduiding van het feit dat ons volk de dag van de ruimtevaart tegemoet ziet. De successen van de wetenschap in het afgelopen jaar schijnen deze verwachting te rechtvaardigen. Andere gebeurtenissen van het afgelopen jaar hebben echter aangetoond dat, hoewel wij grote vorderingen maken op wetenschappelijk gebied, we verre achter blijven in de kunst van met elkaar omgaan. De mens heeft zich nog niet de wetenschap eigen gemaakt van in vrede te leven.

Duidelijk kunnen we zien dat in de jongste

geschiedenis de natuurwetenschappen de mensheid hoe langer hoe meer voor zijn gekomen. Steeds betere en grotere uitvindingen zijn er gedaan om elkaar te doden, maar er is maar heel weinig vooruitgang in ons vermogen om oorlogen te voorkomen....

De beroering overal ter wereld wijst er op, dat de wetenschap van de menselijke verhoudingen sedert de tweede wereldoorlog maar weinig is gevorderd, terwijl aan de andere kant de wetenschap van de menselijke vernietiging een enorme vooruitgang heeft geboekt.

Het is dus duidelijk, dat het probleem waar wij voor staan niet is geleerden voort te brengen die nog grotere raketten kunnen bouwen. De ster van de toekomst kan alleen dan helder stralen, wanneer wij het probleem van de menselijke verhoudingen oplossen.

-Roger Adams, Valedictorian,
Pasadena City College.

DE STER VAN DE KENNIS.

Naar de Sterren - hoe passend en actueel !
Nog niet zo heel lang geleden waren de gebieden achter de heuvels waar de inboorlingen woonden, andere werelden voor ons. Toen was de blik gericht op onbekende landen, gebieden, die nog onbetreden waren.

Er bestaan niet langer grenzen, gevormd door bergen of rivieren of woestijnen of zelfs door dit heelal, ons gebied is even grenzenloos als de scheppingskracht van de menselijke geest in een groot, vrij land.

Naarmate onze geleerden nieuwe werelden in de ruimten open leggen, beseffen we hoe weinig we werkelijk weten en hoe groots de toekomstige-

lijkheden zijn. Nimmer heeft de ster van kennis helderder geschenen. Nimmer hebben geleerdheid, talent en bekwaamheid meer betekend voor de toekomst en zelfs voor het voortbestaan van ons land.

Thomas Jefferson zei eens: "Als een volk verwacht onwetend en vrij te zijn, verwacht het wat nooit was en zijn zal." Thans is het zo dat, wanneer onze grote natie de wetenschap niet in ere houdt en geen prijs stelt op het behalen van uitnemende resultaten, het gedoemd is niet slechts een tweede-rangs natie te worden, maar om te vervallen tot middelmatigheid, die ramspoed en verval betekent.

Wat wij heden meer dan ooit te voren in de geschiedenis van de wereld nodig hebben om een groter volk en een betere wereld op te bouwen, terwijl we de ruimten onderzoeken en gaan beheersen, is het bereiken van een graad van voortreffelijkheid, niet alleen in de wetenschap en de wiskunde, maar op elk terrein - de humaniora, de sociale wetenschappen, de kunst, in zaken en industrie.

We kunnen niet allemaal echte geleerden zijn, maar zoals één hunner zei: "We moeten de instelling en de houding van de geleerde hebben om vertrouwen te hebben in het vinden van nieuwe kennis, feiten verstandig tegemoet te treden en problemen objectief te analyseren; en om te geloven, dat een maatschappij, die het erkennen van verdienste als grondslag heeft, de enige maatschappij is waarin democratische waarden kunnen blijven voortbestaan."

De ster van kennis schijnt thans helder, maar herinner U boven alles:

Kennis en begrip zonder morele kracht en moed worden bedrieglijk en listig en lopen uit op handig gekonkel tot persoonlijk voordeel dat eindigt in moeilijkheden en onver-

mijdelijke mislukking.

Kennis zonder vriendelijkheid en begrip voor anderen en zonder dat het het welzijn van Uw medemensen ter harte gaat, kan een wrede bespotting worden van al wat goed, rechtschapen en waar is.

Kennis en begrip van de wereld zonder ons te verheffen tot God om leiding en inspiratie, kan leeg, zinloos en ontmoedigend zijn.

Kennis moet met zich brengen wijsheid en vertrouwen in de schoonheid van het leven en vertrouwen in God.

Of U de wereld ingaat of Uw opleiding voortzet, houdt de ster van kennis en talent, van bekwaamheid en uitnemendheid helder brandende, maar vergeet ook niet Uw ster helder brandende te houden. Laat Uw eigen ster niet verduisteren; houdt hem helder en fier, zodat hij zal fonkelen en een juweel van waarachtig menselijk leven zal worden aan het menselijk firmament.

-Dr. Robert E. Jenkins, Superintendent,
(Inspecteur) Pasadena City Schools.

DE DAG NA MORGEN.

Ik voel het als een grote eer, dat ik de klas van 1958 mag vertegenwoordigen. Het is niet mijn bedoeling hoog op te geven van de prestaties van onze klas; die spreken voor zichzelf; ook acht ik mij niet in staat in enkele korte woorden te zeggen hoe wij de wereld tot vrede en vrijheid kunnen voeren. Wij zijn hier vanavond bijegekomen met gevoelens, die moeilijk uit te spreken zijn. Er is een zekere droefheid omdat onze wegen, die tot nu toe zo dicht bij elkaar hebben gelopen,

nu mogelijk uiteen gaan. Tegelijk is er het gevoel dat wij het doel hebben bereikt, waarvoor wij zo vele jaren hebben gewerkt. Maar ook beseffen wij dat, wat er is bereikt, niet het uiteindelijk doel van ons leven is; om het te zeggen op de wijze van het welbekende televisieprogramma, we hebben "een ander plateau bereikt"...

Wij zijn als het vlietende water van een beek - voortsnellend met dromen en ideeën voor de toekomst, maar welke plannen wij ook maken, of ze ons werk, een huwelijk of de universiteit betreffen, ik geloof niet dat iemand van ons verwacht morgen reeds alles te bereiken. Daarom moeten wij ook uitzien naar en ons voorbereiden op de "dag na morgen".

Wanneer wij nadenken over de problemen en de mogelijke resultaten van de dag na morgen, zouden wij ondankbaar zijn als we ons niet de dag voor gisteren herinnerden. In het bijzonder denken we aan de verstandige raadgevingen en hulp die wij ontvingen van ouders, leraren en al diegenen wier invloed ons heeft geholpen dit belangrijke punt te bereiken. Het is inderdaad door deze ervaringen in het verleden, dat de grondslag voor onze toekomst is gelegd.

Al te dikwijls is onze eerste gedachte over de toekomst nogal zelfzuchtig. We denken: "Wat zal die mij brengen?" of "Wat houdt die voor mij in?" Zou de wereld er niet heel wat beter aan toe zijn als we dachten: "Wat kan ik geven om er iets beters van te maken?" Soms hebben we het gevoel dat, wat wij kunnen geven, gering en onbeduidend is, maar dat is niet waar. Elk rad in een machine, elk lid van een orkest, elke man aan de lopende band is van belang. En wij zijn ook leden van een team: de mensheid. En dit team zou iets heel bijzonders verliezen als wij er niet allen naar streefden het beste te doen wat

we kunnen. Ongeveer 400 jaar geleden sprak iemand, John Donne genaamd, als volgt:

- Niemand is een eiland, volkomen op zichzelf; elk mens is een stuk van het continent, een deel van het vasteland; de dood van ieder mens verkleint mij omdat ik een deel ben van de mensheid; en vraag daarom nooit voor wie de klok luidt; hij luidt voor U.

Om onze hoge bestemming te kunnen bereiken, moeten wij boven onszelf uitstijgen. Vóór wij kunnen verwachten te ontvangen, moeten wij leren te geven. In onze opleiding hebben we geleerd, dat we niet kunnen slagen, tenzij we bereid zijn het beste te geven wat we hebben. Wat kan ik morgen geven, opdat ik daarvan interest zal ontvangen op de dag na morgen? Laten wij een voorbeeld nemen uit de bijbel en wel het prachtige meer van Galilei en de grimmige onaantrekkelijke Dode Zee - twee uitersten. Beide worden gevoed door de Jordaan, die eerst in het meer van Galilei stroomt en daar in beweging blijft. De leven gevende wateren van Galilei zijn fris en zoet en zitten vol vis. De oevers dragen een prachtig groen kleed en voor mens en dier is het een gezonde en begerenswaardige woonplaats. Laten wij nu de Jordaan volgen als die het meer van Galilei verlaat en de Dode Zee in stroomt. Hier is hij aan het einde van zijn reis, omdat de Dode Zee hem niet toestaat verder te stromen. Zo komt hij tot stilstand; een plaats om te mijden want het water is vuil en niet begerenswaardig. Wij kunnen worden vergeleken met deze beide water massa's. Ook van ons kan worden gezegd, dat we uit dezelfde bron voortkomen. Allen hebben wij de kansen, die het Amerikaan zijn meebrengrt. Daarom moeten wij een keuze doen. Zullen wij

van onszelf geven, zoals het meer van Galilei, schoon en rijk is, of zullen wij proberen alles te krijgen wat wij kunnen zonder te geven, zoals de Dode Zee, die door alle levende schepse-
len wordt gemeden.....

Men heeft gezegd dat er vier voornaamste be-
hoeften zijn in het leven van ieder. Zij zijn:
iets te doen te hebben, iets waarop we hopen,
iets om lief te hebben en iets om te leren. Hoe
leeg zou ons leven zijn zonder één van deze.
Want als we niets te doen hadden, niets waarnaar
onze hoop uitging, zou ons leven niet waard zijn
geleefd te worden en we zouden meer van planten
dan van mensen weg hebben. En als we de liefde
in ons hart kwijt raakten, zou niemand met ons
willen samenzijn. En als we vandaag promoveren
en morgen niets leren, kunnen we op de dag na
morgen terecht voor onontwikkeld worden gehou-
den. Want leren is een proces dat immer voort-
gaat - evenals reizen door de oneindigheid der
ruimte - U kunt nooit hopen het einde te be-
reiken.

-Mary Anderson, Valedictorian,
Helix High School,
La Mesa, Californië.

vertaald uit:
Sunrise Augustus 1958.

